

[A. C. Normann.]

ligt nu at høre denne udtalelse af det ærede medlem hr. Anker Lau — jeg citerer —: „vor økonomi udadtil og indadtil er så gunstig som nogen sinde.“ Det er dog alligevel en fair indrømmelse af en oppositionsordfører, der i øvrigt ikke er med til at stemme for det lovforslag, som vi her behandler.

En af de ting, der forøger uroen om venstres stilling, er, at partiet så ofte, at det næsten er ved at blive til en regel, holder sig udenfor, når vigtige beslutninger skal træffes. (*Sønderup*: Det skal vi nok selv klare!). Det glæder vi os til at se nogle resultater af.

Det blev sagt i en leder i Dagens Nyheder, som blev fremdraget her i salen under behandlingen af konventionen vedrørende de syv — det står sp. 2653 — at oppositionsmedlemmernes stilling til syv landetraktaten i de fleste tilfælde ville være afhængig af, at told- og liberaliseringsforslagene tog fornødent hensyn til danske erhvervsinteresser, og af, at der opnåedes tilfredsstillende resultater under forhandlingerne. Det, der er sket, er nu, at de konservative altså synes, disse resultater er tilfredsstillende nok til at motivere Danmarks deltagelse i de syv, og det hilser vi med glæde, fordi det trods alt er ønskeligt, at der står et stort flertal bag ved sådanne særlig betydningsfulde beslutninger, beslutninger, som oven i købet i dette tilfælde vender udadtil. Venstres partner i oppositionen har således opnået indrømmelser, fordi den ønskede disse love forbedret ud fra sit synspunkt. Venstre har derimod ingen forbedringer opnået, fordi det ikke engang ville stemme for loven, selv om det fik sine ønsker opfyldt, hvad det ærede medlem hr. Anker Lau nu har bekræftet. Det er den gamle taktik: ingen indflydelse, intet ansvar, fri kritik bagefter over for dem, der har taget ansvaret. Det er en fortsættelse af den passivitet, der nu i 6 år har holdt venstre uden for al nyttevirkning i dansk politik.

Nu skal det vise sig, om de erklæringer,

den højtærede udenrigsminister har afgivet vedrørende forhandlingerne om de syv, har fået venstre til at ville stemme for de syv sammen med sin oppositionspartner og os andre, hvad jeg håber. Men foreløbig har de to partiers handlinger været i stærk indbyrdes modstrid og har været en bekræftelse på det, som vel nok mange mennesker har en stigende følelse af: at de to partier ikke ville kunne regere sammen ret længe, hvis de fik chancen dertil.

Jeg har nok set, at det ærede medlem hr. Poul Sørensen forleden i en tale i Maribo sagde, at samarbejdet mellem venstre og de konservative „ligger så stærkt nu som ingen sinde før“. Den nævnte tale af det ærede medlem hr. Poul Sørensen slutter med en udtalelse om, at „vi er ved at få orden i tingene“. Ja, sådan kan det altså også siges.

Ud over de knap 1 000 mundtlige og skriftlige henvendelser, der rettedes til udvalget før anden behandling, er der siden kommet ca. 400 henvendelser. Dette viser, hvor vældig en vægt erhvervsvirksomhederne og organisationerne tillægger disse love og den måde, hvorpå de kan klare overgangen til den friere konkurrence. Vi må håbe, at opgaven lykkes, selv om vor udgangsposition ikke er, som vi kunne ønske den.

Forbruget og dermed omkostningerne er i stærk stigning, og erhvervslivet i Sverige og England og de andre områder, hvormed vi nu kommer i fri konkurrence, står for store deles vedkommende bedre rustet til de nye vilkår end vi, bl. a. fordi vor industri ikke er tilstrækkelig rationaliseret og moderniseret. Sverige tog et tilløb under krigen og fik et forspring, vi ikke siden har kunnet indhente, og vore engelske konkurrenter er rationaliseret på grund af deres store hjemmemarked. Disse forhold er i høj grad blevet bekræftet af de skildringer, vi har lyttet til under udvalgsforhandlingerne, fra mennesker inden for erhvervslivet, som nøje kender dettes vilkår både her i landet og i de andre lande, som vi nu kommer i fri-